

Bertha, der ærbart indrammede de jomfruelige Skuldre. Det lokkede Haar bar hun dengang kortklippet med en Skilning paa den ene Side.

De fik hinanden tilbords, og hun satte ham paany i Forbavselse ved den naturlige Ligeformhed, hvormed hun straks fortalte ham, at hun havde vidst, han skulde komme, og havde glædet sig til at træffe ham. Hun var netop vendt tilbage fra en Italiensrejse med sin Moder, og selv agtede han sig en af Dagene til Paris; alligevel talte de næsten udelukkende om Storeholt.

Han nævnede forsøgsvis ogsaa Grønnvandet, men da det gik op for hende, hvad han tænkte paa, saae hun bort og blev lidt rød. Af Naturbarnet fra Samsø var der bleven en mønstergyldig ung Hovedstadsdame, der i enhver Henseende vidste, hvad der passede sig. Den lille Havfru-Unge kunde i det højeste endnu spores i et vist skyggeagtigt Spil paa Bunden af hendes gyldenbrune Øjne, i Smilets Sødme og saa i denne frimodige Udtryksmaade, der gjorde hende saa indtagende i Samtale men ogsaa saa farlig for Folk, der ikke kendte hende.

Allerede ved dette første Møde fik deres Underholdning en saa fortrolig Karakter, at hun spurgte ham tilraads om sine Studier. Han paa sin Side talte om hendes Fader, der et Par Aar forinden var død som Minister; og da han for Spøg forhørte sig om